

saa er det Musikken. Det kan jo ikke nægtes.

Det var de Bemærkninger, jeg ønskede at gøre til den højtærede Forsvarsminister. Jeg skal saa tillade mig at gøre nogle almindelige politiske Bemærkninger angaaende den foreliggende Situation.

Det Forlig, vi nu her staa overfor, har jo — det kan ikke nægtes — meget stor Lighed med Forliget, der blev indgaaet i 1894. Det er om det selvsamme Emne, Forliget bliver indgaaet nu som i 1894: Militærspørgsmaalet, Københavns Befæstning, baade til Lands og til Vands. Det er Ligheden, den er klar.

Men der er ogsaa en Ulighed. Der er nemlig den Ulighed, at ved Forliget i 1894 var der kun to Parter, nemlig de Moderate og Højre, men ved Forliget nu i Aar er der flere, nærmest fire Parter. Der er nemlig i det mindste tre Venstregrupper, og vi kunne vel ogsaa regne Højre med som en fjerde Part. Men det, det kommer an paa, det, der danner Kærnen, naar man slutter et Forlig, er dog alligevel det, at de Parter, der have sluttet Forliget, føle sig tilfredse og føle, at det er noget godt, de have lavet. De, der have været nogenlunde opmærksomme Iagttagere i disse Dage, tror jeg, ville alle indrømme, at dette ikke er Tilfældet ved dette Forlig mellem de forligsdannende Parter. Man føler tydeligt, at der ikke er nogen Begejstring hos de Parter, der have sluttet Forliget, og jeg tror heller ikke, der er nogen Tilfredshed hos dem. Dette synes jeg ikke er noget godt Resultat. Hos Højre er der ingen Begejstring — tværtimod, vi se, hvorledes Højres Blade rase mod, at dette Forlig er sluttet. Nu kan jeg ikke her undlade at bemærke, at Højre ikke har noget at beklage sig over, slet intet. Højre er jo nemlig i Stand til at slaa Forliget ihjel og forhindre det, og saa blive vi ved det, vi have. Højre har altsaa slet ingen Grund til at være utilfreds med Forliget.

Men man sporer heller ingen Begejstring hos Venstre, og det kan jeg ogsaa godt forstaa, for det er ganske sikkert, at det Forlig, der her er sluttet, ikke hviler paa Venstres gamle Principper, som Venstre er vokset frem paa. Og der er heller ingen i Venstre, der er blind for, at dette her vil drage mere efter sig. Naar det nu hævdes, at Bekostningen kun er saa og saa stor straks og saa og saa meget aarlig, saa vide vi jo alle, at det vil ikke strække til. De ekstraordinære Udgifter ville sikkert naa op til maaske 40, maaske 50 Mill. Kr. Vi kende alle, hvorledes der,

naar vi gennemføre en stor Sag, hvert andet Aar kommer Fordringer om yderligere Bevillinger, fordi de Udgifter, der var beregnede, ikke passede. Dette vil ogsaa vise sig her i stort Omfang, det kunne de Herrer være visse paa. Vi ville ogsaa komme til at se, at de aarlige Udgifter, der her ere beregnede, ville vise sig ikke at slaa til. De ville blive meget højere. Derfor bør vi, naar vi staa overfor Afgørelsen, se Forholdene lige i Øjnene, som de ere.

Forsvarsministeren fremsatte forleden Dag en længere Redegørelse, i hvilken han særlig fremdrog de Fordele, som Forslaget militært set indeholdt. Nu gaar jeg ud fra, at disse Udtalelser særligt var rettede til Højre. Det var saa at sige en Opfordring til Højre om at resignere, om at strø Sand paa og stemme for Forslaget. I det mindste fik jeg den Tanke, at det var Meningen med hans Udtalelser.

Lige før den højtærede Forsvarsminister fremsatte denne Redegørelse for alle de Fordele, Forslaget frembød, fremkom han med en Bemærkning, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal tillade mig at citere. Hver Mand i denne Sal og i Salen her ovenover og ogsaa udenfor Rigsdagen skal vide, hvilket Ansvar der ligger paa os alle sammen. Denne Udtalelse kom jeg til at lægge Mærke til, og den kan jeg give min Tilslutning, og jeg haaber ogsaa, at alle i dette Ting maa vide og forstaa, hvad det er for et Ansvar, vi staa overfor, og hvad det er for et Ansvar, der hviler paa hver enkelt af os. Og jeg haaber, at hver enkelt i denne Sal vil følge sin Overbevisning i dette store og vigtige Spørgsmaal. Jeg ved for mit Vedkommende, at jeg er mig mit Ansvar fuldt bevidst. Men netop fordi jeg er det, kan jeg ikke stemme for et Forslag, som jeg ikke tror paa, ja, et Forslag, som jeg ikke blot ikke tror paa, men som jeg tror indeholder en stor og betydelig Fare for mit Land. Og jeg elsker mit Fædreland saa godt som nogen og kan være med til at ofre meget for at bevare mit Fædreland og faa Lov til at leve mit Liv som Dansk. Men jeg har mere og mere faaet den Opfattelse, at det, vi her staa i Færd med at gøre, nemlig det at gøre en Plads som København til Hovedbasis for hele vort Forsvar, dette indeholder den allerstørste og betydeligste Fare for Danmarks Eksistens. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) har i Virkeligheden i sine